

РЕШЕНИЕ

№ 3709

гр. София, 31.05.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 23.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **2286** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Делото е образувано по жалба на [фирма] (ТФС), чрез адв. Г., против решение № 3148/12.2011 от 07.02.2013 г. на Комисията за защита на личните данни, с което на основание чл. 38, ал.2 във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 7 и чл. 42, ал.9 от ЗЗЛД е уважена жалба от М. П. В. и е наложена имуществена санкция на дружеството в размер на 2300 лв. за нарушаване на чл. 23, ал.1 от ЗЗЛД. Жалбоподателят поддържа, че решението е незаконосъобразно, тъй като липсват доказателства за предоставяне на личните данни на М. В. от страна на ТФС на [фирма], тъй като предоставянето на тези данни е извършено от [фирма]. Освен това лицето е дало съгласие ТФС да предоставя личните му данни на трети лица във връзка с изпълнение на договора за предоставяне на кредит – транскарт. Самите данни се съдържат на самата карта и могат да станат известни на всеки, на когото картата бъде предоставена. Моли решението да бъде отменено.

Ответникът - Комисията за защита на личните данни, чрез юрк. Ч. и юрк. П., изразява становище за неоснователност на жалбата. Изразеното от заинтересованата страна съгласие [фирма] да обработва личните й данни за целите на договора между тях не е основание жалбоподателят неправомерно, чрез своите служители, които имат качеството на обработващ лични данни, да ги предоставят на трети лица без правно основание, което води до извършеното административно нарушение, констатирано с административния акт. Моли съда да потвърди като правилен и законосъобразен

оспорения административен акт, издаден от КЗЛД. Представя подробни писмени бележки по съществуто на спора. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна М. П. В. се явява лично и изразява становище за неоснователност на жалбата.

Като взе предвид изложеното в жалбата и доказателствата по делото АССГ, Второ отделение, 41 състав констатира следното:

Производството пред административния орган е образувано след като на 14.07.2011 г. в Комисията за защита на личните данни е получена жалба от заинтересованата страна М. П. В. с твърдения за извършено неправомерно ползване и разпространяване на личните ѝ данни на служителката на [фирма] – Н. Д.. Последната се е обадила във фирмата, обслужваща транскарт - ТФС, от която са ѝ предоставили личните данни на жалбоподателката – име и фамилия и номер на транскартата ѝ. Към жалбата е приложен протокол от 14.09.2009г. за разпит на свидетел по ЗМ № 3828/2008г. по описа на 9 РПУ – [населено място], в който Н. К. Д. дава показания, че на 11.12.2008г. в тоалетната на бензиностанция на „Петрол” в [населено място],[жк], е забравила мобилния си апарат „С.”, който не е намерила 10 минути по-късно, когато се е върнала да го търси. Тъй като само едно лице - В. е влизала след нея в тоалетната и след това е теглила от Т. сума пари, Н. Д. се е обадила на Т., от където е получила името и фамилията на лицето и номера на картата му.

Жалбата е разгледана в заседание, проведено на 29.02.2012 г., на което е взето решение производството да бъде спряно до приключване на образуваното наказателно производство по случая. Решението за спиране № 3148/2011 от 21.03.2012г. е отменено с определение на АССГ, 30 състав по адм. дело 3917/12г. В резултат производството е възобновено, разгледано е в заседание на КЗЛД от 28.11.2012г. и от 12.12.12г., като на последното единодушно е взето процесното решение от трима членове на комисията в съответствие с чл. 9, ал.3 от ЗЗЛД.

ТФС е вписан в регистъра на администраторите на лични данни по чл.14 от ЗЗЛД. От представените доказателства комисията установява, че в протокол от 24.06.2010г. по НОХД 5806/10г. по описа на СРС Н. Д. е дала същите показания като тези в досъдебното производство, както и че впоследствие Н. Д. е потърсила по мобилния телефон М. В., в който последната е отрекла да е намирала телефон. По делото не е представена разпечатка за проведените разговори от мобилния телефон на г-жа В. на 12.12.2008г. към 09,30ч., когато твърди, че е получила обаждане от Н. Д.. Липсват също така доказателства има ли постановена присъда по цитираното наказателно дело и влязла ли е в сила. Комисията е установила, че между М. В. и ТФС е сключен договор за предоставяне на кредит-транскарт на физическо лице въз основа на подадено заявление от 29.06.2005г. В чл.9, ал.2, б. „в” от договора е посочено, че В. дава съгласието се издателят на картата да предоставя личните ѝ данни на трети лица само във връзка с изпълнението на договора при спазване на изискванията на Закона за защита на личните данни. ТФС има търговски отношения с [фирма], като в тази връзка последното има право да получава определени данни с цел обезпечаване сигурността на плащания, извършвани чрез кредитни карти „Т.” в търговските му обекти.

На основание събраните доказателства комисията е приела, че е налице предоставяне на лични данни на М. П. В. от ТФС на служителката на [фирма] – Н. К. Д., а именно име, фамилия и клиентски номер на транскарта. Въз основа на това е постановила решение № 3148/2011 от 07.02.2013 г., предмет на оспорване в настоящото

производство, в което е приела, че ТФС като администратор на лични данни, е осъществил нарушение по чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД, тъй като не е предприел необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от неправомерен достъп или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване, и на това основание е наложила на дружеството - жалбоподател имуществена санкция в размер на 2300.00 лв.

При така установените факти настоящият състав на Административен съд – София град, стигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима. Същата е подадена в предвидения в чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД срок за оспорване на решенията на комисията (решението е съобщено на страната на 13.02.2013 г., а жалбата е подадена на 25.02.2013г.), от лице, чиито права са пряко засегнати от акта - жалбоподателят е лицето, за което е прието, че е извършило нарушение на ЗЗЛД и му е наложена санкция.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е постановено от компетентен орган. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД Комисията за защита на личните данни е органът, който разглежда жалби срещу актове и действия на администраторите на лични данни, с които се нарушават правата на физическите лица. При постановяване на административния акт не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Производството пред комисията е образувано по писмено искане на физическо лице, подписано саморъчно от подателя, което съдържа всички реквизити, изброени в чл. 30, ал. 1 от Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация. Спазени са и изискванията на чл. 9, ал. 4 от ЗЗЛД и на чл. 39, ал. 1 от правилника - жалбата е разгледана в открито заседание с призоваване на страните и събиране на доказателства, а решението е взето единодушно от членовете на административния орган, присъствали на заседанието. Не могат да бъдат споделени доводите на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, тъй като не е установено по безспорен начин предоставяне на личните данни на М. В. от страна на ТФС на [фирма], след като свидетелката Н. Д. в протокола за разпита ѝ е посочила, че е получила данните от [фирма]. Видно от протокола за разпит пред съда от 24.06.2010г. свидетелката се е обадила в „Т.“. Видно от договора на л.140 по делото същия е сключен с жалбоподателя, а не с [фирма]. Като се има предвид, че данни за притежателя на картата и нейния номер свидетелката може да получи от издателя ѝ, а това не е [фирма], съдът приема, че същите са предоставени именно от жалбоподателя. Фактът на предоставянето не се оспорва от страните по делото.

При постановяване на административния акт са изпълнени и формалните изисквания на закона - решението на комисията е в писмена форма и съдържа квалификация на нарушението, обстоятелствата, при които е допуснато и мотиви за направените от административния орган изводи.

Оспореният акт на Комисията за защита на личните данни не е постановен в нарушение на материалноправните норми. Не могат да се приемат за основателни доводите на жалбоподателя, че В. е дала съгласие за предоставяне на личните ѝ данни. Това съгласие, видно от текста на чл.9, ал.2, б. „в” от договора на л.140, е само във връзка с изпълнението на договора, а не по принцип. В случая не се касае за взаимоотношения във връзка с изпълнението на договора, а за лични причини у св. Д. да поиска личните данни на В.. Тези лични причини не са защитени от закона, тъй

като касаят разследване от компетентността на държавен орган, а не на частно лице. Видно от предоставената на л.162 примерна снимка на издаваните от ТФС кредитни карти, същите съдържат име, фамилия на лицето и номер на картата. Това обаче не означава, че тези данни са достъпни за неограничен кръг субекти, а само за лицата, които имат право да ги обработват. В случая това са притежателите на обекти, в които са монтирани POS терминали, чрез които се осъществява теглене на суми. Видно от доказателствата по делото такова теглене е осъществено от В. на 11.12.2008г. от терминал в обект на [фирма], което дава основание данните да бъдат предоставени на [фирма], но не и на негов служител или трето лице.

Разпространението на лични данни като вид действие по обработване на лични данни съгласно легалната дефиниция от §1, т. 1 от ДР на ЗЗЛД е подчинено на всички законоустановени правила, принципи и изисквания, на които следва да отговаря правомерното обработване на личните данни. Предоставените данни представляват лични данни по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗЗЛД. Съгласно чл.2, ал.2, т.2 от ЗЗЛД личните данни трябва да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели. В чл. 4 от ЗЗЛД законодателят е предвидил случаите, в които обработването на личните данни е допустимо, и извършеното от жалбоподателя предоставяне на лични данни не попада в тях. Съгласно чл. 23, ал.1 от ЗЗЛД администраторът на лични данни предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от случайно или незаконно унищожаване, или от случайна загуба, от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване. В конкретния случай това задължение е нарушено чрез предоставянето на данни на лице, което не е администратор на такива и последните не са му необходими за изпълнение на договора за предоставяне на кредит-транскарт. Предвид изложеното правилно КЗЛД е приела, че жалбоподателят е извършил нарушение на чл. 23, ал.1 от ЗЗЛД.

Що се отнася до констатациите на КЗЛД относно размера на наложената имуществена санкция, същите се споделят от настоящия състав. Размерът на наказанието е определен към средния на предвидената в чл.42, ал.9 от ЗЗЛД санкция, като е отчетена липсата на други наказания на ТФС по този закон, както и че със санкционираното действие са нарушени правата на физическо лице.

С оглед изложеното съдът приема, че оспореното решение на Комисията за защита на личните данни е законосъобразно и правилно и следва да бъде оставено в сила, а жалбата – отхвърлена. Предвид претенцията от страна КЗЛД за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, същата следва да бъде уважена в размер на 150 лв. възнаграждение за един юрисконсулт.

По тези съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК АССГ, II-ро отделение, 41 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на [фирма], чрез адв. Г., против решение № 3148/12.2011 от 07.02.2013 г. на Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК], да заплати на Комисията за защита на личните данни разноски по водене на делото в размер на 150 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: